

מסכת סוטה

פרק ח

א. מושוח מלחה, בשעה שמדובר אל העם, בלשון הקדש היה מדובר, שנאמר (דברים כ) ויהי בקרובכם אל המלחמה ונגש הכהן, זה כהן מושוח מלחה, ודבר אל העם, בלשון הקדש. ואמר אליהם (שם) שמע ישראל אפס קרבאים היום למלחמה על איביכם, ולא על אחיכם, לא יהודה על שמעון, ולא שמעון על בניימין, שאם תפלו ביהם ירחו עלייכם, כמה שנאמר (דה"ב כח) ויקמו האנשים אשר נקבעו בשמות ויחזקו בשכיה וכל מערמיהם הלבישו מון השל וילבושים וינעלום ויאכלום ויישקום ויסכום וינחלום בתרמים לכל כושל ויביאום ירחו עיר התרמים אצל אחיהם וישבו שםרון. על אויביכם אפס הולכים, שאם תפלו ביהם אין מרוחמים עלייכם. אל ירד לבבכם אל תיראו ואל תהפזו וגוז' (דברים כ). אל ירד לבבכם, מפני צהלהת סוסים וצחצחות חרבות. אל תיראו, מפני הגפת תריסין ושבעת הקלוגסין. אל תהפזו, מוקול קרנות. אל מערכיו, מפני קול צוחות. כי ה' אלהיכם ההלך עמכם, הוא באין בגאנזוננו של

בְּשֶׁר וְדָם, וְאַפְתִּם בְּאַיִם בְּנֵצֶחֶנוּ שֶׁל מָקוֹם. פְּלִשְׁתִּים בָּאוּ בְּנֵצֶחֶנוּ שֶׁל גָּלִית, מִהָּה סָופּוֹ, לְסֹוףּ נִפְלֵל בְּחֶרֶב וַיִּנִּפְלֵל עָמוֹ. בְּנֵי עַמּוֹן בָּאוּ בְּנֵצֶחֶנוּ שֶׁל שׂוֹבֵךְ, מִהָּה סָופּוֹ, לְסֹוףּ נִפְלֵל בְּחֶרֶב וַיִּנִּפְלֵל עָמוֹ. וְאַפְתִּם אֵי אַפְתִּם כֵּן. כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַהֲלָךְ עַמְּכֶם לְהַלְּחָם לְכֶם וְגַו', זֶה מִחְנָה קָאָרוֹן:

ב. וַיֹּאמֶר הַשְׁטָרִים אֶל הַעַם לְאָמֵר מֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית חָדֶשׁ וְלֹא חָנַכוּ יַלְךָ וַיֵּשֶׁב לְבִיתְהוּ וְגַו' (שם). אֶחָד הַבּוֹנֶה בֵּית הַפְּנִינוֹן, בֵּית הַבְּקָר, בֵּית הַעֲצִים, בֵּית הַאֲזָרֹות. אֶחָד הַבּוֹנֶה, וְאֶחָד הַלְּוָקָח, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ, וְאֶחָד שָׁגַּפְתָּן לוֹ מִתְּבָנָה. וּמֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר נִטְעָה כִּרְמָם וְלֹא חָלַל וְגַו' (שם). אֶחָד הַנִּוטְעָה הַכְּרָם וְאֶחָד הַנִּוטְעָה חַמְשָׁה אַילְגִּי מְאַכְלָם, וְאֶפְלָו מִחְמָשָׁת מִינֵּין. אֶחָד הַנִּוטְעָה, וְאֶחָד הַמְּבָרִיךְ, וְאֶחָד הַמְּרַכִּיב, וְאֶחָד הַלְּוָקָח, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ, וְאֶחָד שָׁגַּפְתָּן לוֹ מִתְּבָנָה. וּמֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר אִרְשָׁאָשָׁה וְגַו' (שם). אֶחָד הַמְּאִירָס אֶת הַבְּתוּלָה, וְאֶחָד הַמְּאִירָס אֶת הַאַלְמָנָה, אֶפְלוּ שׂוֹמְרָת יְבָם, וְאֶפְלוּ שְׁמָעָה שְׁמָת אַחֲיוֹ בַּמְּלָחֶמה, חֹזֵר וּבָא לוֹ. כָּל אַלְוָו שׂוֹמְעִין דְּבָרֵי כָּהוּ מַעֲרָכִי מַלְחֶמה וְחוֹזְרִין, וּמְסֻפְקִין מִים וּמְזֹון וּמְתַקְנִין אֶת הַדָּרְכִים:

ג. וְאַלְוָו שָׁאַיְנָן הוֹזְרִין. הַבּוֹנֶה בֵּית שַׁעַר, אַכְסָדָה, מְרַפֵּסָת. הַנִּוטְעָה אַרְכָּבָה אַילְגִּי מְאַכְלָם, וְחַמְשָׁה אַילְגִּי סְךָק. הַמְּחַזֵּיר אֶת גְּרוּשָׁתוֹ. אַלְמָנָה לְכָהוּ גָּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחַלּוֹצָה לְכָהוּ הַדִּוּת, מִמְּזָרָת וְנִתְיָנָה לִיְשָׁרָאֵל, בֵּת יִשְׂרָאֵל לְמִמְּזִיר וְלִנְתִּין, לֹא הָיָה חֹזֵר. רַبִּי יְהוּדָה

אומר, אף הבונה בית על מכוונו, לא היה חזר. רבי אליעזר אומר,
אף הבונה בית לבנים בשרון, לא היה חזר:

ד. ואלו שאין זוין ממקומן. בנה בית וחenco, גטע כרם וחלו,
הנושא את ארוּתו, הפונס את יבמתו, שגאָמר (דברים כד), נקי
יה היה לביתו שניה אחת. לביתו, זה ביתו. יהה, זה כרמו. ושהה את
אשרו, זו אשתו. אשר לך, לך בא את יבמתו. אין מספיקין מים
ומזון ואין מתקני את הרכבים:

ה. (שם כ) ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא
ורך הלבב יlid וישב לביתו. רבי עקיבא אומר, הירא ורך הלבב,
כמשמעו, שאיןו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב
שלופה. רבי יוסי הגלילי אומר, הירא ורך הלבב זהו המתירא מנו
העבותות שבדיו, לפיכך תלה לו התורה את כל אלו, שיחזור
בגלו. רבי יוסי אומר, אלמנה לכון גдол, גירושה וחלוצה לכון
הדיות, ממזרת ונינה לישראל, בת ישראל למזר ולנתין, הרי
הוא הירא ורך הלבב:

ו. (שם) והיה ככלת השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות
בראש העם, ובעקבו של עם. מעמידין זקיפין לפניהם, ואחרים
מאחורייהם, וכשילין של ברזל בידיהם, וכל המבקש לחזר, הרשות
בידו לקוף את שוקיו, שתחלת נסה נפילה, שגאָמר (שאל א ד)

גַּס יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי פָּلֶשֶׁתִים וְגַם מִגְּפָה גְּדוֹלָה הִיְתָה בְּעַמּוֹ, וְלֹא הָלַן הַוָּא
אָוֹר (שֵׁם לָא) וַיַּגַּס אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִפָּנֵי פָּלֶשֶׁתִים וַיַּפְלוּ חֶלְלִים
וְגַזְוִים:

ג. בְּפָה דִּבְרִים אֲמֹרִים, בְּמַלְחָמָת הַרְשָׁוֹת. אֲבָל בְּמַלְחָמָת מִצּוֹה,
הַכָּל יַוְצֵא אֶלָּו חַטָּנוֹ מִחְדָּרוֹ וְכֹלֶה מִחְפְּתָה. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה,
בְּפָה דִּבְרִים אֲמֹרִים, בְּמַלְחָמָת מִצּוֹה. אֲבָל בְּמַלְחָמָת חֹבֶה, הַכָּל
יַוְצֵא אֶלָּו חַטָּנוֹ מִחְדָּרוֹ וְכֹלֶה מִחְפְּתָה: